

In *Kinderjaren in Berlijn rond 1900* roept Walter Benjamin de over donderende wereldstad van zijn kinderjaren op - een stad op de drempel van een eeuw vol veranderingen en verschrikkingen. Benjamin noteerde zijn herinneringen in de jaren 1930, zijn vaderland had hij inmiddels verlaten. In beeldende miniaturen koestert hij het verlangen naar zijn 'oude' Duitsland. De provisiekast, een markthal, te laat komen op school, de telefoon, een tante in een erker: Benjamin exploreert zijn herinneringen aan Berlijn vooral om te laten zien wat zo'n omgeving met de ontwikkelde fantasie van een jong kind doet. Zelf beschouwde hij de *Kinderjaren* als 'een sprookje vol onheilspellende en vertederende miniaturen'. Deze door Hans Driessen subtiel vertaalde versie van *Berliner Kindheit* volgt het in 1981 in Parijs teruggevonden typoscript, en geeft dus precies weer hoe Benjamin zich het boek voorstelde.